

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Ing. D. M.**, zast. Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2012, č. j. RR/1293/12, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. L.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, č. j. 30 A 51/2012 – 92,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, č. j. 30 A 51/2012 – 92, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 6. 2012, č. j. RR/1293/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **26 521 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Krutáka, advokáta se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byl částečně změněn výrok I. (byly doplněny druhy jednotlivých pozemků) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 3. 2012, č. j. OV-Bau/4002/2012 (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „lokalita Cihelny – 73+2 rodinné domy včetně infrastruktury, Vejprnice“ na konkretizovaných pozemcích v katastrálním území Vejprnice.

I. Vymezení věci

[2] V územním řízení stěžovatelka uplatnila mimo jiné tyto námitky: 1) nesoulad dokumentace pro územní rozhodnutí s požadavky § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), který spatřovala v tom, že dokumentace nespĺňuje požadavky na minimální výměry ploch veřejných prostranství; 2) nesoulad dokumentace pro územní rozhodnutí s požadavky § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., který spatřovala v tom, že uvažované využití území nerespektuje požadavky na obecnou kvalitu bydlení (v lokalitě absentují veřejná prostranství a stavby občanské vybavenosti); 3) nedostatečná kapacita a kvalita komunikací, kdy měla stěžovatelka za to, že nemalá část vozidel při výjezdu z lokality bude namísto nově vybudovaných komunikací používat komunikace stávající v ulicích V Cihelně, Družstevní a Za Farou, tj. v blízkosti bydliště stěžovatelky; tyto komunikace jsou však již dnes v havarijním stavu a budou zdrojem zdraví ohrožující prašnosti převyšující hygienické normy; v této souvislosti navrhla, aby byla vypracována dopravní studie a požadovala, aby byla do územního rozhodnutí zařazena podmínka vybudování nové komunikace ve výše uvedených ulicích; 4) stavební úřad by měl jako podmínku územního rozhodnutí uložit povinnost k provedení zpevněné přístupové komunikace ke každé stavbě rodinného domu ve smyslu § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[3] V odvolání proti územnímu rozhodnutí stěžovatelka napadala způsob, jakým se stavební úřad s výše uvedenými námitkami vypořádal, neboť měla toto vypořádání za nedostatečné a nezákonné. Žalovaný k argumentaci stěžovatelky v napadeném rozhodnutí uvedl, že „přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že stavební úřad se námitkami účastníků řízení uplatněnými v průběhu územního řízení řádně zabýval, na základě toho o nich náležitě rozhodl a v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí jak o umístění stavby, tak o námitkách účastníků řízení řádně zdůvodnil. Tyto námitky pak odvolatel uplatnil znovu v odvolání, a jelikož se s nimi stavební úřad vypořádal náležitě, nebude se k nim odvolací orgán již znovu vyjadřovat, neboť s rozhodnutím o nich a s následným zdůvodněním stavebního úřadu se ztotožňuje.“ U některých námitkách dále žalovaný doplnil argumentaci stavebního úřadu.

[4] V podané žalobě stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Dále měla za to, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť nebyla provedena dopravní studie a nebylo doplněno dokazování ohledně námitky minimálních výměr ploch veřejných prostranství [námitka 1)]. Rovněž namítala nesprávné právní posouzení věci a zopakovala svou argumentaci uplatněnou již v územním řízení.

[5] Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že námitky 1), 2) a 4) mířily na budoucí kvalitu bydlení v lokalitě dotčené územním rozhodnutím, příp. na charakter přístupové komunikace k rodinným domům, a netýkaly se přímo práv stěžovatelky (té k pozemkům ležícím v oné lokalitě nespĺčilo vlastnické ani jiné právo). Stěžovatelka nemohla s ohledem na § 89 odst. 4, věta druhá, zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve správním a následně i v soudním řízení vystupovat jako ochránce veřejných práv třetích subjektů (zde budoucích obyvatel lokality Cihelny) na kvalitu bydlení a přístupové cesty, mohla vystupovat pouze na ochranu práv vlastních. Ta v případě námitky 1), 2) a 4) nemohla být dotčena. Proto shledal soud žalobu v této části nedůvodnou. Ze stejných důvodů pak byly nedůvodné i další žalobní tvrzení týkající se kvality bydlení (a přístupové komunikace), konkrétně nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně těchto tvrzení uplatněných jako odvolací námitky, a dále namítané pochybení spočívající v nedoplnění dokazování ohledně námitky 1).

pokračování

[6] V případě námitky 3) byla situace odlišná. Tato námitka se týkala místa, kde žalobkyně bydlí, což svědčilo možnému dotčení jejích veřejných subjektivních práv. Krajský soud však i tuto námitku shledal jako nedůvodnou. Z žalobních bodů nebylo dle soudu zcela zřejmé, do jakého stěžovatelčina práva mělo být zasaženo. Stěžovatelka netvrdila, že by se cítila být ohrožena možnými emisemi automobilů. Z kontextu žaloby lze seznat, že snahou žalobkyně byla především oprava komunikací v ulicích V Cihelně, Družstevní a Za Farou, nikoliv domoci se např. zákazu průjezdu automobilů těmito ulicemi. K namítanému havarijnímu stavu komunikací v uvedených ulicích krajský soud uvedl, že v územním řízení není možné řešit kvalitu komunikací v prostoru, kterých se územní rozhodnutí netýká. Tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou a to včetně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci (neprovedení dopravní studie).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Namítá, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi jejími žalobními námitkami (v této souvislosti obsáhle cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu). Dále považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že soud v některých pasážích pouze odkazuje na jiná svá rozhodnutí, aniž by podrobně rozvedl, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci.

[9] Krajský soud žalobu zamítl s prostým odůvodněním, že není důvodná, neboť žalobní námitky se přímo netýkaly práv stěžovatelky a že stěžovatelka namítala porušení svých práv pouze v obecné rovině. Tyto závěry soudu považuje za rozporuplné a odůvodnění soudu za zmatečné. Soud zjevně rozhodoval o něčem jiném, než co bylo předmětem řízení. Soud měl zkoumat, zda bylo rozhodnutí žalovaného a územní rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy, zda se žalovaný a stavební úřad dostatečně zabývali jejími námitkami a tyto řádně vypořádali. Soud měl při přezkumu vycházet nejen z žaloby ale i ze správního spisu, který obsahoval námitky podané v územním řízení a odvolání proti územnímu rozhodnutí. Pokud by tak učinil, nemohl by dospět k závěru, že stěžovatelka neuvedla, jaká její veřejná subjektivní práva byla porušena.

[10] Porušení svých subjektivních práv podrobně specifikovala ve zmíněných námitkách v územním řízení a následně rovněž v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Rovněž v žalobě a v doplnění žaloby ze dne 17. 9. 2012 podrobně popsala, jakým způsobem byla stavebním záměrem konkrétně dotčena (v této souvislosti cituje relevantní části žaloby a doplnění žaloby).

[11] Dále uvádí, že zásada ochrany veřejného zájmu je jednou ze základních zásad správního řízení a byla vydáním územního rozhodnutí porušena. Veřejným zájmem je zde kvalita bydlení v lokalitě, která má a musí mít přednost před tzv. maximální výtěžností dané lokality, tedy maximalizací ploch stavebních pozemků na úkor ostatního využití. Stavební úřad má při svém rozhodování možnost a prostředky, jak tento veřejný zájem chránit. V posuzované věci stavební úřad svou možnost nevyužil a naopak rozhodl takovým způsobem, že došlo k porušení subjektivních práv nejen stěžovatelky, ale rovněž ostatních obyvatel dané lokality. Soud místo aby se věcí důkladně zabýval, zvolil naprosto formalistický přístup a žalobu zamítl. Takový přístup neodpovídá principu materiálního právního státu, ani samotnému poslání soudnictví.

[12] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 9. 2014 uvádí, že s rozsudkem krajského soudu souhlasí a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud se zabýval veškerými žalobními námitkami a podrobně zdůvodnil, proč shledal jednotlivé žalobní námitky nedůvodnými. To, že krajský soud dospěl k závěru, že se část žalobních námitek nevztahovala k subjektivním právům stěžovatelky a že tedy z tohoto důvodu nemohou být úspěšné, neznamená, že se krajský soud těmito námitkami nezabýval či že je opomněl. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by krajský soud citoval judikaturu jiných soudů, aniž by rozvedl, jaký význam mají citované závěry pro jeho rozhodnutí ve věci. Krajský soud citovanou judikaturu vždy opatřil patřičným komentářem a náležitě aplikoval na posuzovanou věc. Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný.

[17] Stěžovatelka byla jakožto vlastníka pozemků parc. č. 233/1 a 233/7 v k. ú. Vejprnice (tyto nemovitosti se nachází v blízkosti umístěvané stavby), účastníkem územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona [„*Účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*“]. Podle § 89 odst. 4, věty druhé, stavebního zákona může osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Stěžovatelka mohla v územním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém bylo její právo umístěvanou stavbou přímo dotčeno. V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83, na který v napadeném rozsudku odkázal i krajský soud. V tomto rozsudku zdejší soud konstatoval, že „*[j]e-li úcastenství určité osoby (kromě navrhovatele) odvozeno od možnosti dotčení jeho práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je tak vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učinili do důsledků či nikoli.*“ Ačkoli se tento rozsudek vztahoval ke starému

pokračování

stavebnímu zákonu (zákon č. 50/1976 Sb.), lze jeho závěry použít i za současného právního stavu.

[18] V posuzované věci stěžovatelka učinila předmětem soudního přezkumu čtyři námitky uplatněné v územním řízení (viz shrnutí těchto námitek v odstavci 2 tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že námitky uvedené pod body 1), 2) a 4) se přímo nedotýkaly subjektivních práv stěžovatelky (neměly žádný vztah k jejímu vlastnickému právu). Těmito námitkami stěžovatelka mířila na vybavenost umíst'ované lokality, resp. na kvalitu bydlení v této lokalitě, kdy rozporovala nedostatečnou plochu veřejných prostranství, nedostatečnou občanskou vybavenost a neuložení podmínky vybudování zpevněné přístupové komunikace ke každému rodinnému domu. Stěžovatelka, jakožto vlastník sousedního pozemku a stavby na něm, nemohla v územním řízení takové námitky uplatňovat, neboť se nedotýkají jejího vlastnického práva.

[19] Stěžovatelka není ani ochráncem veřejného zájmu, jak se snaží v kasační stížnosti dovozovat. Námitky k ochraně zájmů obce a občanů obce je dle § 89 odst. 4, věty první, stavebního zákona oprávněna uplatnit obec. Osoby, o kterých tak stanoví zvláštní předpis (občanská sdružení), pak mohou dle § 89 odst. 4, věta třetí, stavebního zákona uplatňovat námitky, pokud je projednáváním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývají.

[20] Lze tedy uzavřít, že jelikož stěžovatelka nemohla v územním řízení výše uvedené námitky uplatňovat, nemohla být s takovými žalobními námitkami úspěšná ani v soudním řízení správním. Stejně tak nemohla být úspěšná ani s námitkami souvisejícími, tj. že se správní orgány s těmito jejími námitkami nevypořádaly dostatečně (a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná), popř. že v souvislosti s těmito námitkami nedostatečně zjistily skutkový stav věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2015, č. j. 8 As 135/2014 – 42, kde se zdejší soud zabýval druhou etapou nyní umíst'ované stavby).

[21] V případě námitky pod bodem 3) shrnuté výše v odstavci 2 tohoto rozsudku je však situace zcela odlišná. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že z této námitky dostatečně neplyne dotčení práv stěžovatelky. Stěžovatelka v žalobě uvedla následující: *„při uvažovaném počtu rodinných domů po dokončení lokality jako celku vznikne každé ráno v podstatě okamžitá a současná potřeba dopravně odhavit více než 100 vozidel (přechodně pak cca 75), a to jejich výjezdem na komunikaci Plzeň-Tlučná. Uvažované dva napojovací body (jsou-li uvažovány obousměrně), nebo dokonce jeden bod (je-li uvažováno s jednosměrným provozem), pak budou logicky znamenat hromadění vozidel ještě v příslušné lokalitě bez možnosti jejich rychlého odjezdu. Lze zároveň předpokládat, že nemalá část vozidel bude směřovat z předmětné lokality rovnou nejkratším směrem k budově školy či školky, tedy bez využití oněch dvou nově vybudovaných napojovacích bodů na komunikaci Plzeň-Tlučná. Při výše popsaném stavu pak budou logicky vytěžovány i stávající komunikace v ulici V Cihelně, Družstevní a Za Farou, které jsou již dnes v havarijním stavu a v důsledku zcela opotřebovaného povrchu jsou zdrojem zdravotí bezprostředně ohrožující prašnosti zásadně převyšující hygienické normy prašnost upravující. Předmětné komunikace nadto nejsou vybaveny chodníky pro bezpečný pohyb pěších osob.“*

[22] Dle Nejvyššího správního soudu je z výše citované části žaloby zřejmé dotčení práv stěžovatelky (bydlící a vlastníci nemovitost v ulici V Cihelně). Byť tak nečiní zcela výslovně, je zřejmé, že se cítí dotčena zvýšením provozu na komunikaci, kde bydlí, a to zvýšením prašnosti a zvýšením množství projíždějících vozidel. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 – 126, vyslovil názor, že dotčení práv může spočívat např. i ve zvýšení dopravy na komunikaci, kterou budou s určitou pravděpodobností používat návštěvníci nákupního centra, jehož umístění je předmětem územního řízení. Shodně pojímá dotčení práv také doktrína,

podle níž přímým dotčením práv lze rozumět i „dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu (např. velkosklad, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamiony pohybujícími se tak v bezprostřední blízkosti okolních staveb a pozemků apod.)“ [Malý, S., Nový stavební zákon s komentářem. Praha, ASPI 2007, str. 113].

[23] Námitka stěžovatelky směřovala zejména proti možné budoucí prašnosti, jejímž zdrojem bude špatný stav komunikací v kombinaci s jejich zvýšeným využíváním. Z požadavku stěžovatelky na opravu povrchu komunikací, aby k této zvýšené prašnosti nedocházelo, nelze dovozovat, že dostatečně netvrdí dotčení svých práv, jak činí krajský soud. Oprava komunikace je stejně tak jako krajským soudem zmíněný zákaz průjezdu automobilů dotčenými ulicemi jedním z možných řešení v budoucnu nastálé situace. To, že by se stěžovatelka spokojila s opravou komunikací (a nepožadovala zákaz průjezdu vozidel), jí nelze přikládat k tíži.

[24] V souvislosti s námitkou výše uvedenou pod bodem 3) byla stěžovatelka přímo dotčena na svých právech. V žalobě namítala, že se žalovaný nezabýval jejími námitkami dostatečně a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. K tomuto Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56). Závěry napadeného rozhodnutí žalovaného je tedy nutno vykládat v kontextu územního rozhodnutí.

[25] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve obecně konstatoval, že se stavební úřad s námitkami stěžovatelky řádně vypořádal a že se s tímto vypořádáním ztotožňuje (viz citace v odstavci 3 tohoto rozsudku). Dále pak ve vztahu k námitce týkající se dopravní obslužnosti lokality uvedl, že námitky stěžovatelky (možné výjezdy, nutnost přednosti v jízdě, hromadění vozidel, vznik dopravních nehod apod.) jsou ničím nepodloženými názory. Podle žalovaného je způsob výjezdu z vedlejší komunikace na hlavní, způsob odbočování apod. na odpovědnosti řidičů – na dodržování pravidel silničního provozu. K absenci dopravní studie žalovaný uvedl, že záměr byl posouzen dotčeným orgánem na úseku dopravy a příslušným dopravním inspektorátem z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Takové odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za nedostatečné, neobsahuje totiž žádné důvody, proč jsou námitky stěžovatelky nedůvodné, resp. proč nedojde v blízkosti bydliště stěžovatelky k navýšení provozu a s tím související prašnosti. Obecný poukaz na odpovědnost každého konkrétního řidiče za řešení vzniklé dopravní situace je zavádějící. Argument tohoto typu lze uplatnit téměř kdykoli a nic nevypovídá o celkových poměrech v území.

[26] Nedostačující je rovněž odkaz na to, že záměr byl posouzen dotčeným orgánem na úseku dopravy a příslušným dopravním inspektorátem z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalovaný pouze zmínil existenci těchto stanovisek, neuvedl však žádné konkrétní závěry z nich vyplývající. Pokud by uvedená stanoviska obsahovala vypořádání námitek uplatněných stěžovatelkou v územním řízení, nemusel by pouhý odkaz na takováto stanoviska, bez jejich dalšího hodnocení stavebním úřadem, představovat takový deficit, pro který by bylo nezbytné zrušit rozhodnutí žalovaného. V posuzované věci se však zmíněná stanoviska námitkami stěžovatelky nijak nezabývaly. Ve stanovisku Policie ČR, územního odboru Plzeň sever, dopravního inspektorátu, ze dne 16. 8. 2010 se pouze uvádí, že dopravní inspektorát nemá námitek k vydání územního rozhodnutí, dále nemá námitek k vydání rozhodnutí příslušným silničním správním úřadem o vzájemném připojení nově budovaných pozemních komunikací a silnice II/203 tak, jak je navrženo. Ve stanovisku Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, ze dne 19. 8. 2010 se uvádí, že odbor dopravy nemá námitek ke stavebnímu záměru za dodržení stanovených podmínek. Ani jedna ze stanovených podmínek se však nezabývá dopravní situací v ulicích V Cihelně, Družstevní a Za Farou či jinými skutečnostmi relevantními pro vypořádání

pokračování

námitek stěžovatelky. Ve vztahu ke stěžovatelčiným námitkám nejsou nijak podstatné ani závěry Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, uvedené v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2010, č. j. OD-Fro/19984/2010 (kterým bylo povoleno zřízení vzájemného připojení místní obslužné komunikace k silnici II/203), v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2010, č. j. OD-Fro/19983/2010 (kterým bylo povoleno zvláštní užívání silnice II/203 za účelem umístění technických sítí), ani v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2010, č. j. OD-Fro/19982/2010 (kterým bylo povoleno provádět stavby nebo terénní úpravy, jimiž by se úroveň terénu snížila nebo zvýšila ve vztahu k niveletě vozovky, v silničním ochranném pásmu silnice II/203).

[27] Dostatečně odůvodněno není ani územní rozhodnutí, s jehož závěry a odůvodněním se žalovaný ztotožnil. Rovněž z něj nelze zjistit, z jakých konkrétních důvodů je námitka stěžovatelky nedůvodná. Poukaz na to, že je navržena síť komunikací pro dopravní obsluhu navrhované lokality s tím, že toto dopravní řešení bylo odsouhlaseno Policií ČR, dopravním inspektorem, nic nevyovídá o důvodnosti či nedůvodnosti námítka (viz výše k uvedenému stanovisku Policie ČR). Stavebnímu úřadu lze přisvědčit potud, že stěžovatelce skutečně nesvědčí právo požadovat všeobecné zlepšení podmínek v území, resp. opravu přilehlých komunikací. Má však právo na to, aby byly její námitky týkající se dotčení jejího vlastnického práva posouzeny a bylo jí uspokojivě vysvětleno, proč jsou či nejsou důvodné (a v případě, že budou shledány jako důvodné, aby z toho byly vyvozeny odpovídající důsledky). Za uspokojivé vysvětlení nelze považovat ničím nepodložený názor, že většina obyvatel budované lokality bude „logicky“ raději používat výjezdy na silnici II/203, která je zpevněná. Stavební úřad zároveň připustil, že „jistý počet“ obyvatel bude používat stávající komunikaci V Cihelně, která je v havarijním stavu. Nijak se však již nezabýval tím, jaký toto bude mít vliv na stěžovatelkou namítanou prašnost a jak se to tedy dotkne jejího vlastnického práva.

[28] Z napadeného rozhodnutí žalovaného ani z územního rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých úvah a jakých skutkových zjištění považoval žalovaný námitku stěžovatelky výše shrnutou pod bodem 3) za nedůvodnou. Žalovaný proto postupoval nesprávně, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl jen obecné a nekonkrétní úvahy o nedůvodnosti a nepodloženosti vznesené námítka. Odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu se v tomto případě nemohl zprostit ani blíže neodůvodněným odkazem na stanoviska dotčených orgánů.

IV. Závěr

[29] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit – je tedy naplněn důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup dány důvody [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[31] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 10 000 Kč za soudní poplatky [soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a za dva návrhy na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč za jeden]. Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 16 521 Kč.

[32] Zástupce stěžovatelky učinil v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném k 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)], jedno písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání před krajským soudem. Za první dva úkony právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že ústní jednání před krajským soudem probíhalo až po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží zástupci stěžovatelky za tento úkon mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč.

[33] Náhrada nákladů řízení před krajským soudem je dále tvořena náhradou cestovních výdajů advokáta vozidlem Volkswagen Passat za 200 km cesty z Prahy do Plzně a zpět (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, náleží zástupci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 3,70 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 435/2013 Sb.], celková základní náhrada tak činí 740 Kč ($200 \times 3,70$ Kč). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu činí 714 Kč [průměrná cena benzínu automobilového 95 oktanů činí 35,70 Kč dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 435/2013 Sb.; kombinovaná spotřeba podle technického průkazu činí 10,0 l na 100 km; $35,70 \text{ Kč} \times 10,0 \times 2 = 714 \text{ Kč}$]. Náhrada cestovních výdajů advokáta tak činí celkem 1 454 Kč ($740 \text{ Kč} + 714 \text{ Kč}$).

[34] Další položkou náhrady nákladů řízení před krajským soudem je dle § 14 advokátního tarifu náhrada za promeškaný čas ve výši 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu (srov. § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu vyplývá, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zároveň je třeba vzít v úvahu i odst. 4 téhož ustanovení, ze kterého plyne, že náhrada za promeškaný čas advokátu nenáleží, má-li za stejné časové období nárok na odměnu za úkon právní služby (§ 11). Jelikož za samotnou účast na jednání náleží zástupci stěžovatelů odměna ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, tak v právě posuzovaném případě zástupci stěžovatelky náleží odměna za cestu na soudní jednání z Prahy do Plzně a zpět ve výši 600 Kč (6 započatých půlhodin na cestě).

[35] Náhrada nákladů řízení před krajským soudem činí 10 254 Kč ($2 \times 2 400 \text{ Kč} + 3 400 \text{ Kč} + 1 454 \text{ Kč} + 600 \text{ Kč}$).

[36] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti jakožto písemné podání nebo návrh ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za zmíněný úkon náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč

pokračování

[§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna za právní služby před Nejvyšším správním soudem a náhrada hotových výdajů tak činí 3 400 Kč.

[37] Zástupce stěžovatelky je plátce daně z přidané hodnoty, dle § 57 odst. 2 s. ř. s. se částka odměny za zastupování a náhrad určených dle § 35 odst. 2, věty druhé, s. ř. s. zvyšuje o částku této daně, která v nynější věci činí 2 867 Kč [sazba daně činí 21 % dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty v aktuálním znění; základ násobený touto sazbou představuje částku 2867,34 Kč, což je po zaokrouhlení dle § 37 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty 2 867 Kč (10 254 Kč + 3 400 Kč = 13 654 Kč × 0,21 = 2 867,34 Kč)].

[38] Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem činí 26 521 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce Mgr. Tomáše Krutáka, advokáta se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu